

OP DE PIJP MET....

Even pauze. Even op de pijp. Bakkie doen, praatje maken. Met en over bijzondere Westlanders. Westlanders met een verhaal. Over Westlandse waarden, en over heden, verleden en toekomst.

Tekst: Esdor van Elten - Foto's: Ton van Zeijl

'Op de pijp met....' is naar een idee van Peter en Ton van Zeijl

Deze keer praten we met:

Ria van Rijn

Per 1 oktober verlaat 'juf' Ria van Rijn 't Startblok in Honselersdijk. Officieel gaat zij met pensioen, maar dat betekent niet dat ze ook daadwerkelijk stopt met werken en leren. Integendeel, ze zit nog boordevol plannen: Er zijn nog zoveel mogelijkheden. 'Ria woont met haar man Peter in Naaldwijk. Samen hebben zij 3 kinderen en drie kleinkinderen.

Van wie ben jij er één?

Ik kom uit Monster. We waren met z'n zevenen thuis, drie meiden, vier jongens. Mijn vader was tuinder. Verschillende gewassen door de jaren heen, maar ik herinner me vooral de tomaten. Dat betekende na schooltijd kistjes papieren en tomaten tikken, en later ook tomaten sorteren. Ik herinner me dat ik nèt mijn rijbewijs had toen mijn vader zijn arm brak. Toen moest ik met de aanhanger naar de veiling. Doodend vond ik dat.

Zelf had je waarschijnlijk geen tuinderspiraties...

In die tijd werden vrouwen niet geacht om de tuin over te nemen. En mijn ouders waren ook niet van het 'verplicht de tuin in'. Ze stimuleerden alle kinderen om te studeren en gaven hen de vrijheid om hun eigen weg te zoeken.

En waar leidde jouw weg heen?

Ik wist een paar dingen zeker: ik wilde niet in een winkel en eigenlijk ook niet al te snel aan het werk. Ik wilde leren. In die tijd was je keuze als vrouw redelijk beperkt; je kon secretariaal werk doen, de verpleging in of het onderwijs. Omdat ik nog niet oud genoeg was voor de verpleging koos ik voor het onderwijs. Mijn Duits lerares heeft me daar ook erg in gestimuleerd. Ik ging de driejarige opleiding tot kleuterleidster doen. 'KLOS' noemden we dat toen.

En? Goede keus?

Tussentijds heb ik nog wel een 'dipje' gehad; is dit het wel? Maar achteraf heb ik een fantastische tijd gehad. Ik zat op de Theresiaschool in Den Haag. Als bleu Westlands meisje vergiste ik me de eerste dag in de straat en kwam in de rosse buurt terecht... Het was een echte meidenopleiding, met aan het hoofd een non. Maar het belangrijkste waren de stages. Ik heb die vooral in het Westland gedaan; Poeldijk, Monster, maar ook montessorionderwijs in Den Haag. Het is echt heel goed om in verschillende keukens te kijken. En op elke school gaan ze weer anders met je om. Dus ja, goede keus. Maar met de kennis van nu had ik toentertijd ook wel willen doorstuderen. Psychologie, neurobiologie... Mijn dochter studeerde biomedische wetenschappen en tijdens een 'ouderdag' op de universiteit ontdekte ik dat ik dit enorm interessant vind.

Je bent wel echt een kennisjager...

Ik heb altijd graag willen leren. Tijdens mijn hele loopbaan ook van alles gedaan en geleerd. Nu ik met pensioen ga, ben ik ook zeker van plan weer nieuwe dingen te gaan leren. Want al stop ik op 't Startblok, ik ga wel door met andere dingen. Ik heb zoveel geleerd over het brein. Over leerprocessen van kinderen en over hun ontwikkeling. Als kinderen mij vragen; waarom moet ik steeds oefenen, ik heb het toch al gedaan?, dan kan ik uitleggen dat oefenen letterlijk de verbindingen in je hersenen vergroot. Je kunt het nu wetenschappelijk onderbouwen.

Je hebt van alles gedaan en geleerd zeg je. Vertel!

Ik ben begonnen als kleuterleidster. Ik bofte, want ik had meteen een baan. In die tijd moest je stoppen als je trouwde, en laat er

nou net een kleuterleidster in Monster trouwen! In die tijd was het lastig om een baan te vinden. Gelukkig is de regel dat je ontslagen werd als je trouwde later afgeschaft. Toen ik trouwde, twee jaar later, mocht ik blijven werken. Mijn eerste school was, jawel, de Theresiaschool, nu de Zeester. Daar heb ik negen jaar gewerkt. Toen werd ik zwanger en hoewel ik nog probeerde om een duobaan met een collega te organiseren, was dat voor de school nog net een brug te ver. Nu zijn duo-banen heel gewoon. Daar baalde ik op dat moment van, maar gelukkig kon ik al snel invallen op een andere school in Monster. In die tijd ontstond ook de basisschool en ik heb toen bijscholing gevolgd voor de hogere groepen. Als kleuterjuf miste ik belangrijke tools. Door veel te praten met en te kijken naar collega's kon je belangrijke kennis opdoen. Na een paar jaar invalwerk kreeg ik in 1985 weer een vaste baan in 's-Gravenzande, op de Godfried Bomans school. Ook daar veel geleerd: genoten van collega's als Wim en Mariet. Wat konden zij lesgeven en met kinderen omgaan! En ze gaven me alle ruimte om te leren. Toch ben ik na vier jaar verder gaan kijken en uiteindelijk ben ik op 't Startblok in Honselersdijk beland. En daar ben ik tot nu toe gebleven. Ik ben groepsdocent geweest, maar ook remedial teacher, intern begeleider, adjunct directeur en specialist hoogbegaafdheid. Dus ik kon me hier blijven ontwikkelen.

Je legt veel parallellen met vroeger en nu. Er is veel veranderd denk ik...

Natuurlijk. Dat begint met de kinderen zelf. Toen ik begon draaide ik zonder enig probleem een klas met 40 (!) kinderen. Als ik dat aan jongere collega's vertel vallen ze van hun stoel. Maar zij hadden dat ook gekund. De kinderen toen waren misschien een beetje té braaf. Te volgzzaam. Ze hadden weinig inbreng en dachten niet mee. Dat is nu wel anders en dat is goed. Er mag van mij wel een beetje leven in zitten. Ze mogen van mij wel een beetje ondeugend zijn.

(Onderbreekt) Waarom?

Omdat ondeugendheid vaak voortkomt uit nieuwsgierigheid. Ontdekkingsdrang. En dat is belangrijk. Vaak ontdek je dingen vooral buiten de regels om. Er zijn natuurlijk grenzen; het is belangrijk dat je elkaar geen pijn doet. Maar alles dichttimmeren en aan toetsen onderwerpen, zoals we dat tegenwoordig steeds meer doen, dat is dodelijk voor de ontwikkeling van mensen. Vroeger vergaderden we nauwelijks. Bespraken tussen de dingen door de issues. Ik kon bijna al mijn tijd

wereld is nu eenmaal niet zacht en aardig.

Is dat ook anders dan vroeger?

(Aarzelt) De oude Westlandse mentaliteit 'niet zeuren maar doorgaan' is wel veranderd. En dat heeft goede kanten en minder goede kanten. Wat meer incasseringsvermogen is goed, maar tegelijkertijd is het ook goed dat dingen nu bespreekbaar geworden zijn.

Wat ga je doen na je pensioen?

Ik blijf nog werken, niet in

aan voorbereiding en de kinderen geven. Ontwikkelingsmateriaal bij kleuters is voor een deel toetsmateriaal. Er heerst veel meer een verwachtingscultuur, terwijl vroeger er meer spelend werd geleerd en dat sloot aan op 'wat heeft een kind nodig'. Er is tegenwoordig dan wel weer meer oog voor individuele talenten en eigenschappen. Hier ben ik erg blij mee. Vroeger was het meer eenheidsworst. Nu gelukkig niet meer.

Kinderen en ouders worden ook steeds mondiger, zo lees ik in de media...

Dat is ook zo. Kinderen zijn verbaal sterker en hebben vaak al meer kennis als ze binnenkomen. En ouders letten scherp op wat er gebeurt. En dat is ook niet altijd verkeerd hoor. Ik ben van de hoor en wederhoor. Je hebt als docent niet altijd gelijk. Tegelijkertijd is die toets- en veiligheidscultuur hier ook in doorgedrongen. Maar je kunt niet alles voor zijn en dat is ook niet goed. Kinderen moeten ook leren incasseren, want de

Honselersdijk, maar op de Bernadetteschool in Naaldwijk als vrijwillige leerkracht. Dat geeft me onder andere de mogelijkheid om door te gaan met leren. Ik wil me meer verdiepen in de begeleiding van 'makkelijk lerende kinderen', want die hebben ook begeleiding nodig, maar andere begeleiding. Vaak wordt van hen teveel verwacht dat ze het zelf wel redden. Dat is niet zo. Een gevaar is bijvoorbeeld dat ze het opgeven als iets niet meteen lukt. Want dat zijn ze immers gewend! Dat soort vraagstukken, dat wordt mijn uitdaging! Verder blijf ik nog wat ondersteuning doen op 't Startblok en ik ga via School 's Cool (een fantastische organisatie trouwens) een brugklasser begeleiden. Verder heeft een collega van mij een eigen kindercocoachingspraktijk opgezet. Ik ga kijken of ik daar nog iets in kan betekenen. Ik ben ook oppasoma dat gaat zeker door. En ik ben geboeid door het vraagstuk hoe je eenzaamheid tegengaat. Misschien ga ik daar ook nog iets mee doen. Er zijn genoeg mogelijkheden!

